

कथा-७

<-:वाडीच्या मजुरांची कहाणी->

स्वर्गाचे राज्य कोण्या एका घरधऱ्यासारखे हाय, जो सकाळी निगाला,यासाठी कि आपल्या द्राक्षमळ्यात कामगारांना लावण्यासाठीअन् त्यानं काम कर्याशी प्रत्येकाला रोजचा एक रुपया देण्याचा ठरावं,करून त्यांयलें आपल्या द्राक्षमळ्यात पाठवले.

मंग तीसऱ्या तासाच्या सुमारात त्याने बायर जाऊन,अन् बाकीच्यांना बेकार उभे पायले.त्यानं म्हणलं,तुमी पण द्राक्षमळ्यात जा, अन् जे काई योग्य असेन ते मी तुमाले देईन मंग ते गेलें.मंग त्यानं सहाव्या अन् नवव्या तासाच्या सुमारात त्यानं बायर जाऊन तसेंच केलें.मंग अकराव्या तासाच्या सुमारात तो बायर गेला, बायर तवा दुसरे उभे रायलेले त्यांले दिसले अन् तो त्यांयलें म्हणें तुमी सारा दिवस अती रिकामे का उभे राईले आहा.ते त्यालें म्हणालें,आमाले कोणी मोलानें लावले नाई म्हणून त्याने त्यांयलें म्हणलं,तुमीही द्राक्षमळ्यात जा.मंग संध्याकाळच्या वाक्ती,अंगुराराच्या वाडीच्या स्वामी ने आपल्या कारभार्याला म्हणला,कि कामकरीयांना बलाव,अन् मांगची अन् आखरी पर्यंत त्यांयलें मजुरी देऊन दे.जवा ते आले,तवा अकराव्या तासाच्या सुमारात लावलेले होते,ते आल्यावर त्यांयलें एक एक रुपया भेटला.जे पयले आले होते त्यांयनं हे समजलं कि आमाले अधिक रुपये भेटतीन,पण त्यांयलें एकच रुपया भेटला.जवा भेटला तवा ते त्या घरधऱ्यावर कुडकुड करून म्हणू लागले.कि या मांगच्यायन एकच घंटा काम केलं,अन् त्यायलें आमच्या एवढेच रुपये देलें,ज्यांयन दिवस भर भार उचललं,अन् घाम गाडला.त्यानं त्यांईच्या पैकी एकाला उत्तर देलं,कि हे दोस्ता,मी तुह्या संग काई अन्याय नाई करत,काय तू माह्याल्या संग एक रुपयाचा ठरावं केला नीता काय?जे तुह्याल हाय,ते उचल,अन् चालला जाय,माह्याली इच्छा हे हाय,कि जेवळ तुले तेवढ या मांगच्याले पण देतो.काय योग्य नाई,कि मी आपल्या मालातून जे वाटीन,ते करीन?काय माह्य चांगल झालं म्हणून, बेकार नजरीने पायतो.या प्रकारे जे मांगचे हाय,ते पयले होतीन,अन् जे पयले हायत,ते मांगचे होतीन.